

BENİM Kİ...

“Çay verelim mi abla?”

Onca sesin içinde, tepsisinde çay bardakları, bir elinde çaydanlıklar; gezgin çaycının sesi. Bir de sanki bilerek hep bardaktingirtıları gibi oynak tutmaya çalıştığı kalçaları.

Nerden ablam oluyorum senin? Neredeyse babam yaşındasın.

Kalçaları sesin içinde değil elbet; az önce elindeki tepsiyle ötemde dolaşırken görmüş, erkek olsam bu adamdan huylanırdım demiştim.

Öylece dikilmiş bakıyor gözlerime. Gözlerimi son zamanlarda karşılaştığı gözler içinde en uysal, en söz dinler, en kolay ele geçirilir bulmuş olmalı.

Nedir bu çaycı vatandaşın cinsel seçimi? Ben miyim?

Uzak dursun.

Ya nedir benim bu gözden insan okuma merakımın başıma açtıkları...

Durmuş karşımda, yüzüme bir iyice bakıyor... Beni tanıyormuş da birden çıkaramamış gibi. “İstemiyorum dedim ya...”

Sonra dönüyor arkamdaki üç kişiden bana bakmakta olanın (benimkidir) yüzüne bakıyor. Bir onda gözleri çaycının, bir bende...

Ne olmuş bakışıyorsak...

Bakışmayanlar bağrışıyorlar işte: “En büyük asker bizim asker!”

Gruplar birbiriyle cephe savaşları yapar gibi gelip gidiyor zaten anababa günü olmuş otogarın önünde... Anababaçocuknenededetaryihalabibidadacicaeceemmi günü desek yetmeyecek...

Millet birbirini çiğniyor; birey, cemaat dışlarının ezipezipestelettiği sakız örneği...

Ben niye buradayım?

Birincisi, otobüsüm buralarda bir yere yanaşacak; numarası şimdilik belli olmayan ucuz biletsatanyazıhanelere ait bir perona... İkincisi; bağırıyor o üç kişi. Bağırıp çağırıyorlar. Yalnızca izliyorlar. Ne kadar efendi çocuklar...

Hele de arada bir bakıştığımız...

Karşımdaki, o çaycının da gözlerini alamadığı genç (benimki), elindeki bira şişesini kaldırıyor hafiften, çok da çevresine sezdirmeden, benim için içmekte olduğunu bildiren bir işaret gönderiyor sanki. Utangaç ama, çok da belli etmeden...

Afferin sana; yırtık, saldırgan bakışlıları sevmediğimi de bilir gibi (onun için benimki oldu ya...)

Çaycı oturan üçlünün yanına, hatta doğrudan benimkine doğru yanaşıyor. Aynı soruyu soruyor. "Çay verelim mi ağbi?"

Benimki bir gözüyle arada bir beni yoklayarak ve hafiften gülümseyerek yanıtlıyor... Elindeki bira şişesiyle yanındakini, ortada çömelmiş oturanı işaret etmekte o anda.

"Ben bilmem, ağbimiz bilir."

Ağbimiz dediği kişi, sinekkaydı tıraşlı, kıravatlı, asık suratlı, ortada oturan... Kötü birine benzemiyor ama; neden o kadar kasmış kendini, asmış yüzünü?

Ağbimiz, kendine ait bir şeylerin konuşulduğunu hiç duymamış gibi, dalgın gözlerle bakıyor çevreye. Arada bir de elindeki bira kutusundan bir fırt alıyor.

Çaycı aynı soruyu doğrudan ağbimize, bizatihikendisine yöneltiyor:

"Çay verelim mi ağbi?"

Duymamış ve de hiç duymayacak gibi... Teneke kutudan kocaman bir yudum diyor kafaya. Gözlerini yeniden saplıyor sahip olunamaz uzaklıklara... İçinde kimsenin olmadığı bir ufuk çizgisinde gözleri...

“Biranın yanında iyi gider ağbicum.”

Çaycımız duyuramıyor kendini bir türlü.

“Ağbim hangi mahalleden?”

Bu soru üçüncüye yönelmiş. Bir de onu deneyecek.

Lan sen çay mı satıyorsun, adam mı seçiyorsun?

Az önce de bana bulaştıydı...

“Akdere’den” yanıtı geliyor karşıdan.

Akdere ha... Bizim eski mahallenin üstü. Su deposunun arkasından geçen yoldan çıktın mıydı...

Peronu belli değil dedi pis bıyıklı, kirli gömleklili yazıhaneci. Gelirmiş beş on dakika içinde otobüsüm... En sonundayım otogarın. Yarım saattir de buradayım.

Ucuzundan alırsan bileti, böyle kalkışyeribilebelliolmayan otobüsü otogarın kuyruk kısmında beklersin.

Beklerken de toplumun silkeleyip önüne attığı tiplerle içselleştirilmiş diyaloglar yaşarsın.

Bak şimdi haspaya... Hani az önce benimki diye sahiplendiydin birine...

Duymasın içimden geçenleri annem. Kız gözü kör olacak, bırak şu kitapları, içinde sallanıp durduğun uyduruk dünyaları da azıcık süslen püslen, çık camlara, balkonlara...

Başkent’in otogarında, curcunanın tam karşısı, gece karanlığıdır... Ben de ağbimiz gibi karanlığa bakıyorum çoğunluk. Uzaklara.

Gözümü dikip hep oraya bakmam da doğru olmaz ya, benimkine ve arkadaşlarına...

Arada bir de boş ver diyorum. Nasılsa, bilinmez bir zamansonra, otobüsüne binip uzaklaşacağım Batı yönüne doğru...

O karanlık ufka bakıyorum bir süre... Sonra dönüyorum. Yan duruyorum.

Bakıyoruz...

Duvar dibine çömelmiş oturanların sigara ateşleri, kirli ampullerin duman bağlamış sarı ışığında böcek gözleri gibi...

Kimi kitaplar kadar yavan değil insan gözleri.

Peronların önü ana baba günü... Sırt sırta birmiş sanki insanlar. Kimi yerlerden gidip gelmek mümkün değil. Tıkanmış... Otobüslerin önü iyice geçilmez olmuş.

Havaya atılıp tutulan taze kahramanlar...

"En büyük asker bizim asker" sesleri...

Sevmem savaşları. Kim sever ki? Bağırıtı çağırıtıyı da sevmem.

Böyle havalara atıp tutarak gönderiyorsunuz insanları; öldüklerinde sokakları doldurup lanetliyorsunuz birilerini, ama asıl savaşı çıkaranları sorgulamak aklınızın ucundan bile geçmiyor. Öyle gözlerinizi boyayarak, akıllarınızı ve oylarınızı politikalarına yedekleyerek sürükleyip götürüyorlar ki sizi, bağırıp çağırınca sesinizin kendinize ait olduğu sanısıyla rahatladığınızı duyumsuyorsunuz.

Cart, kaba kâât!

Aha, bir sen eksiktin!

An be an çoğalan bağırıtıların, sallanan bayrakların, itişmelerin, gruplar halinde o yana bu yana sallanmaların içinden sıyrılıp çıkıyor bir kadın... Dilenci... Bir eli önünde, diğesinde kucağına bastırıldığı paçavralar örtünmüş bir bebek...

Çaycı da hala orada...

Kenara çekilip aradan bakmasam, benimkini göremeyeceğim. Çekin gidin lan işinize. Bir çaycı, bir dilenci, bira içen üç kişi... Nasıl bir topluluk oldunuz siz? Ya da güncel deyimiyle, "cemaat!"

Bir de sohbeta başladılar mı tatlı tatlı... Olacak iş değil...

Boşalan bira kutuları az ötedeki çöp bidonuna atılıyor, yenileri açılıyor.

Aferin size, yerlere atmadınız...

“Boş mu içiyonuz birayı?”

Dilencinin dili nerelere kadar uzanmış...

“Çay vereyim diyorum, istemiyorlar.”

“Birayla çay içilir mi geyik?”

“Kim demiş içilmez diye? Benim bir enişte var, rakının yanından hiç eksik ettirmez çayı, dinime Allahıma...”

“Ver o zaman bu arkadaşlara birer çay. Benden...”

Aha, paçavragiyindirilmişbebektaşiyandilenci çay ısmarlıyor bizimkilere...

Rahatsız oldular...

Biralarının kalanını acele acele çekiyorlar kafaya, toparlanıp uzaklaşıyorlar.

Benimki bir başta, diğer başta sinekkaydı traşlı, kravatlı ağbimizin mahallesini açıklayan en uzun boylu olan...

En ortada ağbimiz... Bedenine göre kocaman duran kafası, yanındakilerin diz hizasında. Biraz da yalpalıyor mu ne?

Çok mu içti birayı?

“En büyük asker bizim asker!”

Kalabalığın içinde gözden yitip gidiyorlar... Benimkinin son bakışı üzerimde kaldı.

10 Temmuz 2008, Ankara